

Nevšímám si odsuzujících pohledů z aut s řidiči, projíždějících branou a stoupajících po příjezdové cestě lemované stromy, vydávám se za nimi a prohlížím si kampus.

Je to rozlehlý, nechutně přepychový areál s honosnými budovami, dokonale udržovanými trávníky a zastřiženými živými ploty. V dálce rozeznávám fotbalové hřiště, tenisové kurty a nějaké sportovní centrum.

Procházím kolem velké budovy, ještě výstavnější než ty ostatní. Vede k ní víc schodů, než potřebuje jakákoli běžná budova, což znamená, že se nade mnou tyčí, s velkými prosklenými okny a impozantními sloupy od země až do stropu.

Nad velkými dřevěnými dveřmi je umístěný nápis „Davenport Hall“. Ať už jsou Davenportovi kdokoli, mají tolik peněz, že zjevně nevědí, co s nimi. Jaká škola potřebuje takovou halu? Vsadím se, že se používá jednou za uherský rok. *Takové plýtvání!*

Pokračuju dál a sleduju, jak auta zastavují před další budovou přede mnou. Studenti vystupují, většina z nich s rodiči, a než se za nimi vydají po schodech nahoru, rozpačitě se rozhlížejí – určitě jsou to prváci. Jakmile zmizí za vstupními dveřmi, vrhnou se k autům muži v uniformách, začnou z kufrů vyndávat zavazadla, nakládat je na vozíky, a odvážet – alespoň předpokládám – na studentskou kolej.

Starší studenti s vlastními auty – což budou nejspíš všichni starší šestnácti let – vystupují na parkovišti naproti hlavní budově, vítají se s kamarády, smějí se, vtipkují a pomalu míří ke škole. Ve svých školních uniformách vypadají všichni naprosto dokonale, nikde nevidím jediný záhyb nebo trčící nitku. Mají zářivě bílé zuby, bezchybný make-up a účesy od vyhlášených a drahých kadeřníků. Vypadají jako modelky

nebo celebrity a vyzařuje z nich sebejistota, jakou člověku mohou dát jedině peníze.

V rychlosti pohlédnu na přední díl své bílé košile. Škola mi ji nechala na dnešek doručit, a i když je úplně stejná jako mají všichni, neobepíná mou štíhlou figuru a netvaruje prsa tak jako ostatním dívkám.

Přejedu po ní rukou, uhladím ji a stáhnu si lem zeleno-šedo-černě kostkované minisukně, aby seděla o něco níž. Nejsem zvyklá nosit krátké sukně a mám pocit, že lehký vánek by všem umožnil pohled na moje laciné bílé kalhotky.

Bližím se k hlavní školní budově. Následuju skupinku dívek a jen na půl ucha poslouchám, jak se dohadují a vyprávějí si o prázdninách, strávených v dalekých exotických zemích, a bloumám přitom očima po budově.

Jistě, je to další honosná stavba, připomínající renesanční zámek. Skoro si vyvrátím krk, když chci dohlédnout až na střechu; nade mnou se tyčí tři patra. Styl je stejný jako u haly, kolem které jsem právě prošla, tmavý kámen a spousta oken.

Procházím mezi dvěma velkými sloupy, vyjdu po schodech a přes obrovský vchod mířím do otevřeného foyer. Atrium budovy s velkými prosklenými dveřmi poskytuje nerušený výhled na rozlehlé nádvoří lemované keři za ním. Uprostřed je mohutná mramorová fontána a kolem ní jsou rozestavěné piknikové stoly a lavičky.

Rozhlédnu se kolem a všimnu si, že se vpravo a vlevo větví chodby a do druhého patra vede schodiště s balkonem s výhledem na atrium. Studenti a jejich rodiče jsou rozptýlení po celém prostoru, loučí se spolu, jiní se přesouvají na nádvoří, kde se k nim přidávají další.